

"מה העבירה הכי גרועה?" שאל מוטי את ירון המדריך. "לומר לך את האמת - גם העבירה הכי קלה, **אם חוזרים עליה הרבה פעמים** נעשית לגרועה שבעבירות. לעומת זאת - גם אם נופלים בעבירה חמורה מאד, אם מתוודים עליה מיד ורוצים מאד לתקן אותה, היא מאבדת מעט מחומריתה", אמר ירון.

"תסביר קצת, אני לא מבין", אמר מוטי.

"תראה, נגיד אכלתי משהו לא כשר, אבל ממש התחרטתי על זה ובקשתי סליחה ואמרתי שלא אשוב לעשות את זה. היחס שלי לנפילה יגרום לי שלא לשוב אליה יותר. אבל אם מישהו ראה משהו לא צנוע באינטרנט והוא אומר לעצמו: 'מה כבר עשיתי, בסך הכל הסתכלתי, לא עשיתי עבירה ממש'. חוץ מזה שהוא טועה במחשבה הזאת, כי האמת היא שזהו חטא ועוד איך, הוא גם גורם לעצמו ליפול עוד ועוד, מכיוון שהוא לא רואה מעשים הללו בעיה. בנוסף לכך, בגלל שהוא לא חושב שהוא עובר עבירה, הוא לאט לאט יפול עוד ועוד עד שהוא יגיע למעשים הרבה יותר חמורים. **המצב הזה מעכב את התשובה.** לעומת זאת, זה שאכל משהו לא כשר והתחרט על כך מעומק ליבו לא ייתן לעבירה לחזור ולכן היא תלך ומתעלם.

ממש כמו חבל. כל חוט ממנו מורכב החבל הוא דק מאד וניתן לקרוע אותו במשיכה קלה. אבל כתוצאה מהצטרפות של כל החבלים יחד נוצר חבל שקשה מאד לקרוע. כך ממש גם בעבירה שנראית לנו קטנה מאד, **אם היא נמשכת עוד ועוד, היא תתחזק והיה קשה מאד להפסיק אותה.** מעבר לזה - היא תוביל גם לעבירות יותר חמורות כי הכלל הוא ש'עבירה גוררת עבירה'."

"עכשיו זה יותר מובן", אמר מוטי. "אבל עדיין, למה צריך להתרגש מכל עבירה קטנה, נגיד, מה הבעיה בזה שקמתי היום מאוחר לתפילה?"
"הנקודה היא", אמר ירון, "שלא צריך להסתכל כמה קטן החטא שחטאנו אלא **כמה גדול מי שחטאנו לפניו.** אם נחשוב על גדולת ה' ועל החובות הרבים שאנו חייבים לו בעקבות חסדיו הגדולים והרבים לנו, כל מחשבה קלה להמרות את דבריו תתבטל מיד, או לפחות תאבד מכוחה."

המצווה העיקרית והמיוחדת של ראש השנה היא כמובן **תקיעת שופר.** ומפני מה תוקעים בשופר? הרמב"ם כותב שמצווה זו היא '**גזרת הכתוב.**' כלומר, לפני כל הטעמים שאפשר לתת לה, צריך לדעת שאנו מקיימים אותה כי כך ה' גזר עלינו. מתוך כך, נוכל אף לנסות לתת קצת טעם למצווה זו. לפעולה שעושה האדם שתוקע בשופר אנו קוראים 'תקיעה בשופר'. אך חז"ל, שתיקנו לנו את לשון הברכה, הורו לנו לברך דווקא '**לשמוע קול שופר.**' כלומר, עיקר המצווה איננו התקיעה בשופר אלא דווקא **ההקשבה** לקול השופר.

כאן טמונה ההדרכה לאדם כיצד לנהוג בראש השנה. כל השנה אנחנו נמצאים במרוץ של פעילות ויצירה, ואילו בראש השנה אנחנו עוצרים לרגע את המרוץ ו**מקשיבים לקול השופר.** הקול שיוצא מן השופר הוא קול פשוט, בלי מילים ומשמעות מפורשת. לעתים לקול הסתמי יש עדיפות על המילים, מפני שהוא מאפשר לדמיון לעורר זיכרונות ולפתוח את הלב להתעורר ולהזדעזע. ה' מדבר אלינו מתוך הקול הפשוט של השופר שמעורר בנו את הפשטות והישרות הטמונות בנו.

אנו נותנים לקול השופר לחדור דרך האוזניים לתוך הלב פנימה, ואוגרים כוחות לקראת שנה חדשה מלאה פעילות ועוצמה מחודשת.

נטילת ידיים ביום הכיפורים | הלכות

בבוקר, לאחר הקימה מהשינה, ייטול ידיים שלוש פעמים עד סוף פרקי האצבעות, מפני שרוח רעה שורה על הידיים לאחר שנת הלילה, והיא עלולה להזיק לפתחי הגוף, וכדי להסירה צריכים ליטול כל יד שלוש פעמים לסירוגין. ולאחר שיתפנה בשירותים יחזור וייטול את ידיו עוד פעם אחת ויברך 'על נטילת ידיים', מפני שנטילה זו היא מצווה, שתיקנו חכמים ליטול ידיים בברכה לקראת תפילת שחרית. ואף שבכל יום אנו רגילים להדר בכל הנטילות ליטול את כל כפות הידיים, ביום הכיפורים יש ליטול עד סוף קשרי האצבעות, מפני שמעיקר הדין נטילה זו מספיקה הן כהכנה לתפילת שחרית והן להסרת הרוח הרעה.

לצורך מצווה מותר ליטול ידיים, לפיכך רשאים כהנים ליטול את כל כף ידם לקראת ברכת כהנים. (מתוך 'פניני הלכה')

אי אפשר לאדם שיהיה מצטער באמת בצרת הציבור כי אם כשיקדש את דרכיו ויתקן מידותיו וישוב בתשובה שלמה. (אורות התשובה יג, ד)

